

Hãy cứ để thời gian...

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

Tại sao mắt anh nhìn em lạnh lùng như vậy? Anh không hiểu tối nào em cũng chờ anh về em mới yên tâm à? Anh không để ý tới em ư? Anh đã hết yêu em rồi à?

Căn phòng trọ trở nên trống trải. Hẻm nhỏ lâu lâu vang lên tiếng chó sủa phá tan màn đêm dày đặc. Lâu lâu cô lại đứng lên ngóng trông. Chiếc tai phone như đang cào xé nỗi lòng”Lúc em nhìn người anh yêu.Tim em nồng ấm. Đã không còn ngàn đau đớn, hay giận hờn oán trách. Những điều thật tự nhiên mà em đã suy nghĩ được...”

Tiếng chó sủa càng lúc càng to. Chiếc xe máy chạy mang theo làn khói tan vào khoảng không im lặng.

Nhật chậm rãi dắt chiếc xe qua lối nhỏ của những căn phòng trọ chật hẹp đầy mùi ẩm mốc

- Anh về rồi à?

- Ủ ờ khuya rồi em chưa ngủ à?

- Chưa anh ạ.

- Thế thôi anh vào phòng đã.

- Dạ anh ngủ ngon.

- Ủ ờ em ngủ ngon.

Tối nào cũng thế cô luôn ngóng trông Nhật đi về bên lối nhỏ. Nhìn thấy khuôn mặt Nhật, nụ cười kèm theo luôn làm cô cảm thấy bình yên.

Cái khép cửa chậm rãi chỉ cốt nhìn theo bóng anh bị màn đêm nuốt chửng. Không gian trở nên im ắng. Cô lại trở về với cô đơn.

Nhật là người con trai đưa bàn tay cho cô năm khi cô còn là sinh viên năm 1. Có lẽ cái duyên không lớn để kéo cái nợ. Cô bỏ qua bàn tay Nhật để bên người con trai cô yêu. Thế nhưng cái tình cảm không trọn vẹn ấy lại kéo cô về bên Nhật. Nhưng con người mà một lần đau sẽ không bao giờ cho phép mình gục ngã lần nữa. Nhật nhìn cô mơ hồ. Đôi mắt long lanh nhưng không gợn một tia yêu thương dành cho cô, cô như một người lạ. Để rồi cô đau đớn nhận ra chính mình gây nên cái cô đơn ngày hôm nay. Có lẽ đó là cái giá để cô phải trả của ngày hôm qua

Cô dần chìm vào giấc ngủ. Nụ cười anh, cái vẫy tay. Những cái ôm chặt, cái hôn gât gao trao cô. Cô bừng dậy. Mồ hôi đầm đìa trên trán. Cô bật khóc. Có lẽ cái hình dáng anh in sâu vào trái tim cô càng lúc càng đậm sâu. Cô yêu đơn phương người con trai từng đơn phương yêu cô.

Hôm nay lớp cô tổ chức sinh nhật cho thầy chủ nhiệm. Vì quá chén, cô say. Mặt cô đỏ bừng. Chiếc xe chở cô về dừng trước khu nhà trọ nghèo. Anh đỡ cô vào. Mắt anh nhìn cô như vẻ tức giận.

- Em đang làm cái trò gì vậy?

Cô nhìn anh. Cô ôm mặt anh. Cô gục bên vai anh. Cô khóc. Những giọt nước mắt nóng hổi thi nhau rơi xuống qua khuôn mặt gầy guộc của cô ướt đầm áo anh. Anh nhìn cô bất thần. Bàn tay anh như không biết phải làm sao. Cô bật dậy đi thẳng vào phòng. Nằm ẹp dưới cái giường chật hẹp. Cô thở dài từng tiếng. Nước mắt thi nhau rơi. Cô mê man.

“Tại sao bàn tay anh sao không hướng về em? Tại sao mắt anh nhìn em lạnh lùng như vậy? Anh không hiểu tối nào em cũng chờ anh về em mới yên tâm à? Anh không để ý tới em ư? Anh đã hết yêu em rồi à? Em chờ anh đến bên em, đưa tay cho em nắm lần nữa là sai, em biết mình không xứng với anh nữa. Em biết cái giá em trả như thế là quá ít so với anh. Em xin lỗi. Em yêu anh nhiều lắm Nhật à...”

Tiếng cô nhỏ dần, nước mắt dần không còn rơi. Cô chìm vào giấc ngủ.

...

Tiếng còi xe làm cô tỉnh giấc. Ánh sáng phòng dần dần hé. Anh đứng đó. Nụ

cười đan giữa vạt nắng sớm mai. Tiếng anh khẽ thủ thỉ:

- Uống nước chanh anh pha đi. Anh đi làm đây. Em nghỉ đi nhé.

Cô mỉm cười. Đúng. Cô sẽ chọn cách đi bên anh nhưng không giữ anh cho riêng mình vì cô sợ anh lại bước rời xa cô lần nữa. Hãy cứ để thời gian nói lên tất cả.

Ánh nắng chói vào bên cô. Nụ cười anh như sưởi ấm giữa ngày đông. Bên cánh cửa người con trai như món quà không cần mở nhưng ấm áp vô cùng.